

[Lange.]

i Indtægt. Vi har fra vor Side hævdet, at dette ikke vilde kunne holde, at det meget snart vilde vise sig, at man maatte gaa længere ned. Allerede i Aar har man maattet erkende Rigtigheden heraf og har maattet sætte Grænsen ned til 8 000 Kr. Men dette er kun en Begyndelse, selv om det jo er en ret omfattende Udvidelse at drage nye 11 181 Skatteyder — hvis man tager Antallet fra sidste Skatteaar — ind under den ekstraordinære Beskatning, en Forøgelse med over 50 pCt. Naar man skal gøre det næste Skridt, tage dem fra 6 000—8 000 Kr. med, vil det komme til at betyde mere end en Fordobling af de Skatteyder, man drager ind under den ekstraordinære Beskatning, og hvis man bliver ved i det Spor, man er inde i, kan man være sikker paa, at det nok skal komme til at gaa saaledes. Vi er i øvrigt imod det Princip at drage en saadan tilfældig Grænse, fordi der ingen sund Økonomi kan skabes paa dette Grundlag. Det kan ikke blive en forsvarlig Statshusholdning, naar man indretter sig saaledes, at den overvejende Del af Skatteyderne ikke er økonomisk interesserede i, at der føres et økonomisk Styre.

Med Hensyn til Merindkomstskatten vil jeg gerne sige, at vi lige saa lidt som Venstre, efter hvad den ærede Ordfører for dette Parti (Rasmussen Flemløse) udtalte, vil være Modstandere af en Merindkomstskat paa ekstraordinære Indkomster, skabt ved Regeringens Restriktionspolitik, men den praktiske Mulighed for at gennemføre en saadan Lovgivning er vist ikke stor. Vanskelighederne ved at udskille den Slags Indtægter er ikke lette at overvinde, og naar Regeringen paastaar, at det er det, man gør — og det siger man ikke alene her i Rigsdagen, men i langt højere Grad ude i Befolkningen gennem Blade og Taler —, er det ikke rigtigt; den Etikette, man sætter paa Lovforslaget, svarer ikke til Indholdet. For det første krydser man disse Bestræbelser for at lægge en særlig Skat paa saadan Merindtægt ved at knytte Bestemmelserne om Tillægsskat til. Man siger, at hvis en Skatteyder over denne Grænse ikke har haft en Merindtægt, man kan beskattede, skal han alligevel betale; saa kalder man det blot Tillægsskat. Men gennem den her foreslaede Lov vil man sikkert i langt højere Grad ramme Skatteyderne, som i Sammenligningsaarene har haft en ekstraordinært lav Indtægt, end man vil ramme de Skatteyderne, der i 1936 har haft en ekstraordinær høj Indtægt. Dette var ogsaa den ærede Ordfører

for Partiet Venstre inde paa, og jeg kan give ham fuldstændig Ret i de Betragtninger, han fremsatte. Det kan ikke være nogen Fordel, der begrundet ekstra Skattepaalæg, at have svingende, hvad der i Almindelighed vil sige usikre, Indtægter, og det er helt urimeligt, at den, der i det foregaaende Aar har lidt et stort Tab, skal betale mere i Skat end den Skatteyder, som har haft den samme Indtægt i det Aar, der lægges til Grund for Skatteberegningen, men ikke har lidt et saadant Tab. Skiftende Konjunkturer er nu de Vilkaar, store Dele af vort Erhvervsliv maa arbejde under. Dette, at enkelte gode Aar kan give store Fortjenester, som i Virkeligheden kun bør have et Formaal: at lægges til Side som Reserver for de Aar, der maatte bringe Tab, og dette, at leve under usikre Forhold, kan ikke begrunde, at man skal betale mere i Skat, end hvis man har sikre og ensartede Indtægter.

De Indvendinger, jeg har gjort med Hensyn til den personlige Skat, gælder naturligvis ogsaa den forøgede Beskatning af Aktieselskaber. Den forøgede Skat paa Aktieselskaber bliver jo meget betydelig, og jeg maa have Lov til at tilføje, at Vilkaarene for det selvstændige Erhvervsliv i Forhold til Brugsforeningerne forringes yderligere, naar man stadig undlader at beskattede disse.

Naar jeg har fremhævet nogle af de Urimeligheder og Uretfærdigheder over for Skatteyderne og over for Erhvervslivet, som vil blive Følgen af dette Forslags Gennemførelse, og naar jeg har fremhævet de forøgede Byrder, der herigennem lægges paa Skatteyderne, er dette alligevel ikke for mig det afgørende eller det mest alvorlige i Situationen. Det, der hos os skaber de største Betænkeligheder, er, at man synes at se bort fra Hensynet til Samfundets økonomiske Udvikling, at man sorgløst lukker Øjnene for, hvilke Fremtidsudsigter vort Erhvervsliv faar under denne Udvikling. I et kapitalfattigt Land — og desværre er Danmark et kapitalfattigt Land —, hvor ikke mindst vor spændte Valutasituation kræver en forøget Opsparing, giver Regeringen Anvisning paa en Opspisning af Landets Kapital, en Opspisning af Erhvervslivets Driftsmidler, af de Indtjener, som burde anvendes til Udvikling af Erhvervslivet, saa der blev Mulighed for Beskæftigelse af den voksende Befolkning, Kapitalmangel og dermed Fordyrelse af Kapitalen, af Erhvervslivets Driftsmidler, maa blive Følgen.